

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagost)

Aquest número 10 cèntims per tot arreu

NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: LLIBRERIA ESPANYOLA, Rambla del Mig, núm. 20, botiga
Telèfon núm. 18692.—BARCELONA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ
Fora de Barcelona cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1,50.—ESTRANGER, 2,50 pessetes

Els dos grans blocs d'esquerra en perspectiva

La política s'anima força, i l'actualitat d'aquesta mena, cada dia esdevé més interessant, més apassionant.

Això tant a Catalunya com al restant d'Espanya.

Les dretes, a Madrid —els conservadors monàrquics, dinàstics, alfonsins—, s'han agrupat entorn de Bugallà.

En combinació amb aquesta força, opera l'etern intrigant comte de Romanones,

Ací, a Catalunya, hi ha un sector de la mateixa o semblant naturalesa: el d'En Cambó, el de la Lliga, en bona amistat, diuen, amb el fill d'En Maura i fins de l'Ortega i Gasset, "el malo" políticament, encara que intel·lectualment sigui el bo.

L'atenció nacional, no obstant, no és ací on està fixa, ans sobre els dos grans blocs liberals en formació: el republicà de Catalunya, i el constitucional del centre d'Espanya.

Aquest té per programa: Corts Constituents, i amb aquesta bandera anirà a les eleccions.

El bloc català, que actua en un país més evolucionat políticament, serà republicà.

El bloc constitucional tindrà per cabdill En Sánchez-Guerra. El republicà el governarà un directori, el poble, més ben dit.

L'expectació entorn d'aquests dos fets o fenòmens històrics, a tot arreu és gran.

INSISTINT

Es just reconèixer que la vida política i social d'Espanya camina endret de la normalitat, que els esforços del Govern que presideix el general Berenguer fan l'efecte que accentuïn aquesta tendència. Però, així com reconeixem aquests esforços, i els acceptem, també diem, amb la mateixa imparcialitat, que les actuacions per tal de retornar a la normalitat no segueixen el ritme que els anhels del poble manifesten.

Cal dir-ho amb la màxima claredat. Ben fet, el que s'ha fet. Però no n'hi ha prou. Ens ha deixat satisfets no pas del tot.

Amb l'actitud correcta que el poble ha guardat després de l'ensulciada de la Dictadura, n'hi ha prou i massa per abastar la raó que ens acompanya. Després de sis anys de segrest de les llibertats públiques, durant els quals el poble ha hagut de suportar un règim de silenci i ha hagut de sofrir l'audició del món leg horrible del dictador, qui gaudia el privilegi exclusiu de l'ús lliure de la paraula, quan la veu popular ha pogut expressar el seu menyspreu pel monstre caigut, occit civilment, s'ha limitat a unes poques manifestacions de carrer i a rompre unes dotzenes de là-

pides mortuòries, de recordança, per a ell, funesta.

Es que algú considera, aqueixes manifestacions de carrer i aqueixa benigna fúria iconoclasta, com a cosa inaudita en la història dels pobles?

Feu el favor de reflexionar, senyors! Si així no hagués procedit el poble, el bon poble, n'hi havia per posar—com a la porta de l'Infern de "La Divina Comèdia"—una inscripció que digués: "Deixeu aquí tota esperança"; i això, en referir-nos al poble nostre; n'hi hauria per confessar que el poble havia esdevingut insensible, i per donar la raó al dictador, qui, en una certa avinentesa, digué que això de la legalitat constitucional no interessava a la majoria dels espanyols, sinó a uns quants polítics a l'antiga, professionals dels negocis subreptítics i de la xafarderia, que la demanaven. I aquesta dita del de Jerez hauria tingut confirmació si el poble, el bon poble, no s'hagués lliurat al dolç esplai de la cridòria i de les lapidoclàsies.

Per tant, cal que hom acceleri el pas. Cal anar ràpidament, immediatament, al restabliment de les garanties ciutadanes. Cal tornar a la legalitat. Per la paraula, per l'escriptura, per les manifestacions, de la manera que possible sigui, i de la forma

que més convinent hom ho cregui, cal insistir per tal que la vida normal i jurídica del país sigui restablerta, com més aviat, millor. Que la llibertat de l'individu torni a ésser un fet ciutadà intangible, i aleshores tots podrem exposar les nostres idees, les nostres modalitats de pensar. Fora entrebancs i obstacles. Fora limitacions i dificultats. Llibertat, i així tots ens podrem expressar lliurement.

Es aquesta una croada a la qual convidem tot el món. Els paladins ja són a punt. La causa els té, i ben bons. De coratge, els manca només el que puguin rebre dels nou vinguts a la lluita, dels croats nous. I, un cop tots en marxa, l'estel de l'ideal ens portarà a l'indret de la batalla, al camp de la victòria, a les regions del triomf, que ens ha de dur la conquesta dels drets nostres, ben guanyats per ben merescuts, que han de fer resplendir, després d'assolits, l'imperi de la llibertat individual i col·lectiva.

ANGEL PESTAÑA.

Els militars no podran prendre part en actes polítics

El ministre de l'Exèrcit ha dirigit un telegrama als capitans generals de les regions, demanant-los que "recordin als seus subordinats l'exacte compliment de l'article 23 de la llei constitutiva de l'Exèrcit, i els articles 300 i 328 del Codi militar vigent, que prohibeix als militars, sigui la que es vulgui la seva situació, assistir ni prendre part en actes o reunions de caràcter polític, així com exposar l'opinió llur en enquestes iniciades a la Premsa i en les quals hom demani opinions d'igual índole.

Potser d'aquesta manera no es repetiran actuacions tan llastimoses com la de la passada dictadura.

No n'hi ha prou...

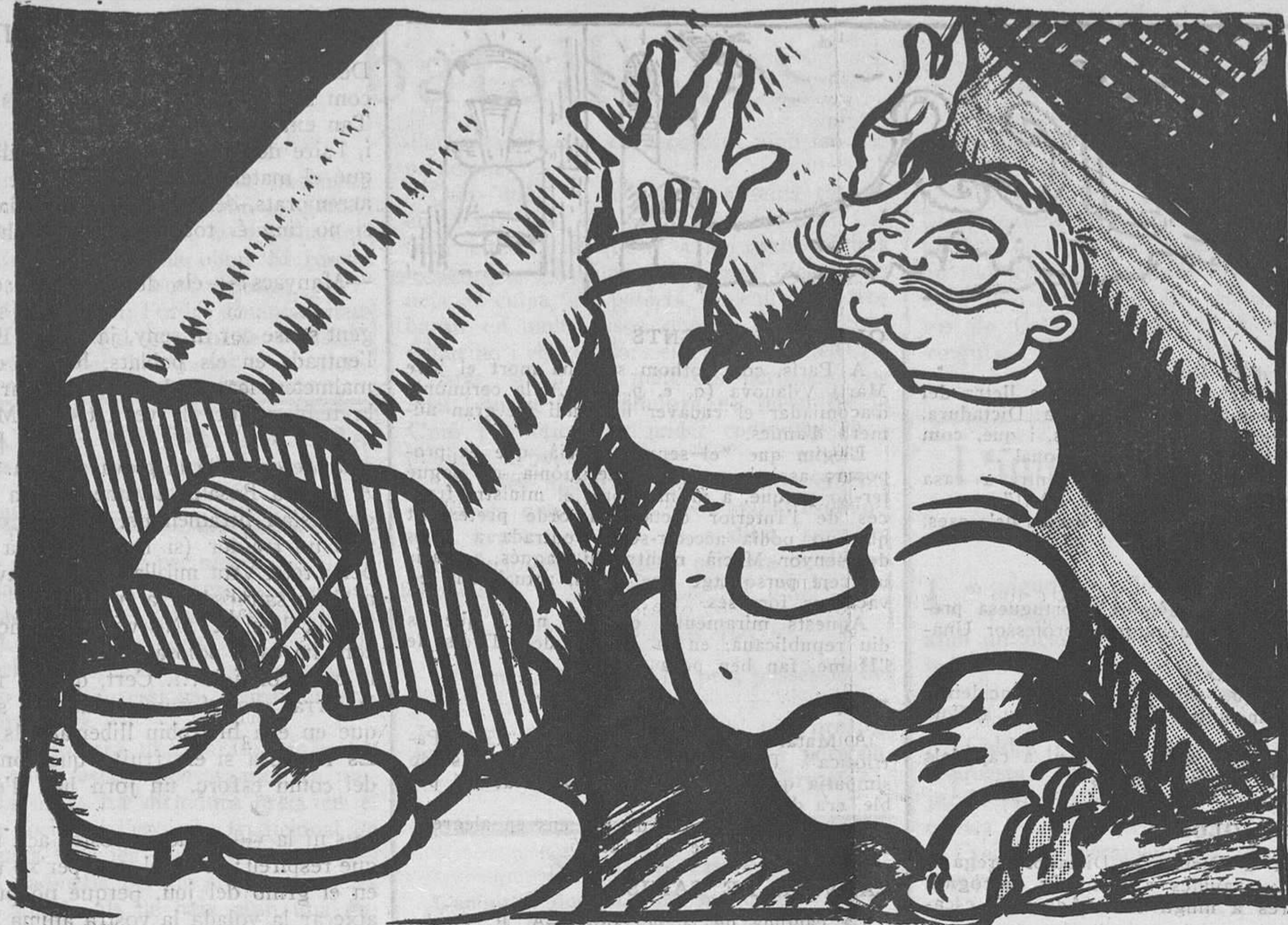
No n'hi ha prou de dir que els altres eren uns lladres. Ara cal demostrar que s'ha estat honrat!

La U. P. a f. p.

Como el gallo de Morón, sin plumas y cacareando.

CATALANS: Cal que penseu, ben bé, on us encamineu i què és ço que aneu a fer! És hora de situacions ben arrodonides: Si us pregunten: Monarquia? República? Responneu rotundament: República Federal!

En Berenguer enfeinat

Correu de l'Estranger

IMPERIALISME I LABORISME

Les notícies de l'Índia són, cada cop, més inquietants. L'agitació de les masses indígenes creix. Les formes revolucionàries de resistència a la sobirania anglesa esdevenen més i més populars. L'extremisme triomfa. I una independència relativa com la del Canadà o d' Austràlia, no satisfà els hindús. L'Índia reclama la independència absoluta.

L'Índia és un país immens, poblat per races diferents, en el qual la civilització europea no ha pogut extirpar la civilització primitiva del país, molt més antiga que la nostra i gairebé incomprendible per a nosaltres.

Però si la Índia constitueix, pels occidentals, un enigma, hi ha una cosa certa. I és que el govern laborista de la Gran Bretanya troba, en aquell país, dificultats més grans encara que a Egipte.

L'Egipte i l'Índia són els dos grans problemes que la guerra ha posat davant Anglaterra. En tots dos països, la sobirania de la corona anglesa ha estat fortament commoguda per la guerra mundial.

"La Campana de Gràcia" no callarà pas

Es inútil. LA CAMPANA DE GRÀCIA ja és vella i sap de què van les amenaces. No callarà pas. Ja poden dir o fer. En aquesta tasca de sanejament, volem ésser dels primers, i ho serem.

Direm el que pensem. I si ara tampoc no podem dir el que pensem, ho direm quan sigui l'hora. La justícia, tard o d'hora, arriba sempre; i aquests homes com En Ponsà, En Llanós, Agustí, Milà i Camps, Torras, conde de Figols, Via Ventalló i tants d'altres que tenien un menyspreu absolut pels antics regidors, també hauran d'ésser criticats.

La lliure crítica! La crítica per tot el que s'ha fet!

Quina cosa és la Llibertat!

La política de reconciliació practicada pel govern MacDonald sembla haver reeixit a Egipte; però ha fracassat ja, a hores d'ara, a l'Índia, la qual cosa pot ésser un perill seriós per al govern laborista.

Perquè reprimir, subjugar, emprar la força militar contra uns sublevats, és sempre una greu complicació per a un governament socialista, que arriba al poder amb un programa bàsic de conciliació i pacificació.

I aquestes complicacions poden influir en gran manera en la marxa de la política internacional europea. Un govern, en efecte,

No vagin tan de pressa, que no dono l'abast a netejar tanta cosa.

és una unitat. No pot tenir dues polítiques oposades. Si fa la guerra en un continent, li serà molt més difícil de fer una política pacifista i conciliadora en un altre continent.

I Europa, per a reorganitzar-se, necessita que Anglaterra sigui sincerament i profundament pacifista.

EL PACTE AUSTRO-ITALIÀ

AUSTRIA i Itàlia tenien platitjades, de la guerra ençà, diverses qüestions irritants que feien difícils les relacions entre elles.

Ningú no ignora fins a quin punt la situació de la minoritat austríaca del Tirol, anexionada per Itàlia, preocupava l'opinió pública d'Àustria. Les negociacions del canceller Seipel havien fracassat sempre. El canceller actual, en canvi, ha estat més sortós... però ha abandonat les antigues reivindicacions austríques sobre les poblacions del Tirol.

El nou canceller ha cercat d'obtenir, amb aquesta abdicació, determinats avantatges econòmics i financers pel seu país, així com una més estreta col·laboració amb Itàlia en tots els problemes de la política general.

Però aquest tractat d'amistat i arbitratge, oculta projectes més vastos? És evident que Itàlia, per a la realització de la seva política imperialista, cerca, en l'Europa central, entre els països vençuts, noves aliances. Fins a quin punt Àustria s'ha prestat a secundar el joc perillosíssim de la seva veïna.

El canceller Schober ha desmentit rotundament aquestes suposicions. Altrament, si fossin certes, Àustria, que necessita, per poder viure, la col·laboració cordial de totes les nacions continentals, s'hauria lliurat incautament a una combinació força imprudent.

Amb tot, prou conegudes són les ambicions de certs imperialistes del feixisme, que proclamen obertament una transformació d'Europa basada en el predomini italià, per a creure, a ulls clucs, les declaracions oficials.

El temps, sens dubte, ens informarà millor.

L'Ajuntament se n'ha anat

Se'n va l'Ajuntament. Ha fet moltes obres. Moltes! Massa i tot! Però qui les ha de pagar? Ells o nosaltres? És molt bonic fer obres, obrir carrers, empedrar i aixecar cases; però, amb quins cabals ho feien, i qui els havia donat aquesta autoritat política per a poder disposar dels nostres diners?

Han fet moltes obres. Moltes. Massa. Però volem saber-ne el preu.

SANT SADURNÍ D'ANOIA

En aquesta pàgina hospitalària que ofereix als pobles forans la valenta CAMPANA DE GRÀCIA, he llegit, moltes setmanes, en aquestes "Cartes de fora", cartes d'aquest poble, signades per persones que jo no conec.

En les vostres cartes, amics desconeguts, us lamenteu amb raó, però desconeixent l'assumpte que tracteu, que a voltes feu riure els nostres enemics, ideològicament parlant.

Es, doncs, amics desconeguts, aquesta carta per posar-nos en contacte; jo em creia "i no és vanitat", que potser era sol en aquest poble que pensava així, i resulta que ja formen un grup, i que en tinc gran satisfacció.

Perquè un poble reaccionari, perquè emprengui el camí de la cultura, perquè llurs entitats es preocupin de tenir bona biblioteca, i designin un pressupost per la cultura, que no és que ho desconeguim, sinó que els convé. Com menys sàpiguen els convilatants, més gros serà el ramat d'ignorants, que segueixin els capdavanters que es disputin les brides, les regnes de les entitats locals.

Perquè la joventut segueixi nous horitzons, convé lluitar, organitzar conferències, reunir-nos per parlar dels llibres apareguts de nou; en una paraula, actuar; per publicar una carta a LA CAMPANA i quedar-se tan fresquets, és com tirar pedres al riu.

Tant vosaltres com jo, que sabem tots aquests mals, i els censurem, tenim l'obligació, si podem, de sanejar-ho...

Per això, doncs, amics J. V. R., Avi, F. Petit, mireu d'ajuntar-nos, i a lluitar; no defallim, que a voltes els pobles decauen i s'embruteixen perquè els que porten quelcom de bo, acaben per ésser tan panxantes com els altres.

Si treballem amb fe, d'aquí poc temps, les cartes de LA CAMPANA seran al revés del que han estat fins ara; almenys ens podrem posar, culturalment, al nivell del digne poble de Fuliola.

DANIEL FORNS I TORELLÓ.

ANGLÈS

Fa temps que Anglès pateix la malaltia de la son; l'esport i altres diversions són a l'ordre del dia; cosa que signifiqui esport, és comentat apassionadament.

Però cap Anglesenc es preocupa de comentar el fet del cap de secció de teixits de les fàbriques Buiés: després de treballar més hores que les lleis no permeten, aquest cap de secció ha obligat les teixidores a posar en marxa quatre telers que, degut a les seves condicions, es fa impossible treballar-hi.

L'obrer, afortunadament, no és inconscient, i es nega, part d'ell, a les pretensions del cap de secció, allegant que dos són prou per les seves forces. "O això, o a la porta", contestà el "Dictador" de la secció de teixits; naturalment, no deuen acceptar, perquè ara les que tenen quatre telers guanyen, aproximadament, igual que les que en fan anar dos.

No tant picar-se el pit, i més humanitat.

PEI

SANT POL DE MAR

Coincidint amb la sensacional nova de la caiguda del govern de Primo de Rivera, ens assabentem que, a Sant Pol, es forma un grup de joves disposats a entrenar-se a la boxa.

El que dóna més importància a aquest rumor, és que els iniciadors, els que faciliten les pessetes, pertanyen a un cercle burgès.

Nosaltres no podem tolerar que això arribi a la realitat, ja n'hi ha prou de criar-se la gent com a besties; perquè igual als quadrúpedes, els acarín, a trompades, a tort i a dret.

Per aquests joves, les víctimes d'aquesta idea, pels que es troben faltats de tota sensibilitat espiritual, tenim una més noble aspiració, i per això volem cridar-los l'atenció, que ja tenen prou exercici treballant

Un "Delateu" d'esquerra

I ara sí; ara delateu! delateu! delateu!
Delateu els que us traïren;
els que us amenaçaren!
els que us portaren a la presó;
els que us maltractaren;
els que us negaren el pa;
els que us negaren justícia;
els que es mofaren de la vostra rectitud;
els que escarniren els vostres sentiments;
els que devien respectar el més sagrat, ho deixaren de banda, per estar d'acord amb les circumstàncies;
delateu!, delateu!, delateu!

les seves corresponents i moltes més hores, que pensin de la manera que els volen portar a fer el burro sobre un suposat "ring".

Hem dit que tenim una aspiració més noble; i així, els aconsellem que procurin deixar aquestes nícieses, que després del treball corporal, es preocupin del de l'esperit, ja que els presents esdeveniments conviden a que ens el reforcem, i això ho aconseguirem esmerçant les nostres hores bé, com és: fullejant els diaris, llegint llibres, conversant... etc.

Santpolencs! feu-vos vostre aquest avís i procurem foragitar ben lluny del nostre poble la morbosa idea de crear aquesta afició.

ANTONI JOSEP

P. R.—Massa incorrecte de forma i d'ortografia.

J. B. (Pineda).—L'article està bé; però cal concretar més. Aniran dos dels repics.

R. A. (Figueres).—Està bé. Anirà.

R. S. (La Bisbal).—Anirà, però un xic mutilat. Pensi que són molts els que ens escriuen i que nosaltres disposem de poc espai.

"Alix".—Aquesta vegada no ens acaba de fer el pes.

J. B. P. (Pineda).—Massa llarg.

"Robespierre" (Granollers).—Perdria l'actualitat.

D. C. (Granollers).—En efecte, no arribà a temps. I ho sentim, perquè estava bé de debò.

J. D.—No pot anar.

AQUEST NUMERO

HA PASSAT PER LA CENSURA

Impremta "La Campana". — Om, 8